

udvist under den tyske Fæst ved at angribe Flaget. Jeg vilde gerne have spurgt den højtærede Forsvarsminister, hvis han var til Stede, om det er almindeligt, at Damerne saaledes møder og tager Afsked med Soldaterne, naar de rejser bort, og kommer og taler for Fronten og takker dem for de liflige, men alt for korte Stunder, de har været sammen med dem. Er det almindeligt, bliver det danske Militær endnu mere pudsigt, end jeg hidtil har anset det for at være, og hvis det ikke er almindeligt, skulde Fru Rossen heller ikke have Lov til at optræde foran Fronten.

Hvis man ikke kan tøjle Nationalisterne dernede, kan man for øvrigt sende dem til Esbjerg, der har vi saa godt Humør, at vi kan konfirmere dem. Jeg kan nævne et lignende Tilfælde fra en Valgkamp som det, der er foregaaet i Tønder. Socialdemokraterne i Esbjerg havde været saaa elskværdige at leje et Musikkorps, som skulde gaa rundt og trutte den liflige Melodi: Stem paa Sundbo. Venstre i Esbjerg, som altid har været godt kørende, lejede en Vogn, der kørte rundt med en Plakat, hvorpaa der stod: Stem paa Slesbager, og denne Vogn var frimodig nok til at køre ind lige bagved det socialdemokratiske Musikkorps. Saa var den ikke saa gunstig. Men saa var der en gudsforgaaende Malersvend, som ikke havde nogen Respekt hverken for en vordende Excellence eller noget som helst andet stort. Han tog en Kalkkost, dyppede den i rød Farve og satte en stor rød Klat over „Slesbager“. Saa stod der: Stem paa rødt. Men det var ikke saa godt, for Slesbager har staaet til mange Farver, men aldrig til den røde. Der var ikke andet for, end at Vognen maatte køre ud af Geledet; den kunde ikke være der længere, og vi fik Lov til at beholde vort Musikkorps for os selv. Men jeg tror ikke, at denne Episode har gjort Skaar i det gode Forhold mellem den højtærede Trafikminister og mig, og der er den Dag i Dag ikke andet mellem os, end hvad der altid er mellem en virkelig Excellence og en almindelig dødelig. Som sagt, hvis man ikke kan konfirmere Nationalisterne dernede, er vi villige til at tage dem til Esbjerg og lade dem gaa til Konfirmationsforberedelse der. I hvert Fald tror jeg, at det vilde være heldigt at tage Soldaterne fra dem, saa de kan staa paa egne Ben.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Trafikminister, som desværre heller ikke er til Stede, hvilket jeg heller ikke kan fortænke ham i. Det

er angaaende Esbjerg Havn. For to Aar siden talte den højtærede Trafikminister her som det ærede Medlem fra Guldager mod den daværende Trafikminister og klagede over, at Havnen ikke var blevet færdig, og at det gik saa langsomt. Jeg maa desværre endnu i Aar klage over, at Havnen ikke er færdig, og det er, naar der skal spares, en meget daarlig Økonomi. Det er nu en 11—12 Aar siden, vi begyndte paa Udvidelsen af Esbjerg Havn, og endnu er den ikke færdig, saa den har ikke kunnet give, havde jeg nær sagt, en rød Øre i Statskassen. Hvis det er god Økonomi, strider det ganske imod, hvad private Folk anser for god Økonomi. Der er gravet mange Millioner ned der, som ikke giver Renter og ikke er til Gavn for Befolkningen, fordi den ikke kan bruge Havnen.

Jeg tror, at det havde været klogere, om vi havde faaet Havnen færdig i 1916, som Loven lød paa, i Stedet for at trække det ud, saa at den endnu ikke er færdig en 5—6 Aar efter den oprindelige Tidsfrist. Jernbanesporene er ikke lagt, og Stenbroen har derfor ikke kunnet lægges foran Kajerne, Resultatet er altsaa, at Havnen ikke kan bruges, den bliver i hvert Fald ikke færdig før til næste Sommer, hvis den saa bliver det. Heller ikke det ved man noget om. I Fjor lovede Trafikministeren, at nu skulde den blive færdig, for nu var de to Væsener blevet enige, de to Væsener var Vandbygningsvæsenet og Trafikministeriet. De har i det hele noget vanskeligt ved at blive enige. Men endda synes de ikke at være blevet rigtig enige; for skønt det var i Fjor, Ministeren talte om Enighed, traadte Enigheden først i Kraft nu i Efteraaret, saa man kunde lægge Spor og Stenbro ved Esbjerg Havns Kajer. Det vilde være heldigt, om Trafikminister kunde faa de to Væsener til at arbejde noget hurtigere, saa vi kunde faa Havneanlægene færdige.

Nu ser jeg, at der paa Finanslovsforslaget er foreslaaet en Bevilling til de sidste Sikringsarbejder i den nye Fiskerihavn. Jeg er selvfølgelig meget vel fornøjet med, at Bevillingen endelig er foreslaaet; men det forekommer mig, at det havde været bedre, om man kunde faa den Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, saaledes at Arbejdet kunde udføres til Vinter. Det kunde dog bidrage noget til at afhjælpe den store Arbejdsløshed.

I øvrigt gaar det ogsaa med andre Arbejder meget langsomt. I Foraaret, lige inden Rigsdagen blev sendt hjem, var jeg en Dag til Stede paa Statsbanernes Ingeniør-